

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχῃσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφουσμένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Διήγημα

τῆς Ἀγγλίδος κ. Robinson.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ζ'

Ὁ χορὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν του. Τὰ ζεύγη περιδινοῦνται ἢ κινοῦνται νωθρότερον. Πᾶσαι αἱ καλλοναὶ καὶ αἱ ἐπισημότερες τῆς παροικίωσης αὐτόθι κατὰ τὸν χειμῶνα κοινωνίας εὐρίσκονται συνηγμέναι εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλεως Δ' Ἐρίν. Τόσον αἰθρία καὶ τόσον μειλίχιος εἶνε ἡ νύξ, ὥστε ἄφησαν ἀνοικτὰ ὅλα τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν βλέποντα εὐρέα παραθύρα. Ριπαὶ μεμυρωμένου ἀνέμου, προερχόμεναι ἐκ τοῦ πελάγους, ἀναμίγνυνται μὲ τὴν διαχεομένην περίξ χαύνην ἀρμονίαν. Πανηγυρίζουν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ὁμοῦ αἱ αἰσθήσεις.

Ζῇ τις, ἡ μάλλον πλανᾶται, ἐν πλήρει ὁνείρῳ. Βλέπων διερχόμενα ὑπὸ τὴν λάμπην τῶν πολυφῶτων τὰ ἐνηγκαλισμένα ζεύγη καταλαμβάνεται βαθμηδὴν ὑπὸ τῆς βραδείας γοητείας τῆς καθιστώσης ἀναίσθητον τὴν ψυχὴν πρὸς τὰς γηϊνούς συγκινήσεις καὶ προσηλούσης αὐτὴν ὁλόκληρον εἰς συγκινήσεις ἄλλας, δοκιμασθείσης ἤδη, διαφανείσας εἰς κόσμον ἄλλον, δι' οὗ νομίζει τις ὅτι διήλθε φερόμενος ἐπὶ πτερύγων θαυμασίων.

Εὐθὺς ὡς ἀντήχησε τὸ προανάκρουσμα τῆς ὀρχήστρας, ὁ Φριδερίκος ἤσθάνθη τὴν ἐπήρειαν τῆς ζάλης ταύτης. Μένει ἀπομεμονωμένος, κεκρυμμένος, ὅσον ἡδυνήθη περισσότερον ἀπὸ τῶν βλεμμάτων, ἐντὸς τοῦ σκιόφωτος τοῦ βάθους παραθύρου τινός, οὗ τὰ βαρέα παραπετάσματα κινεῖ θωπευτικῶς μετὰ θροῦ ἢ αὐρα. Μένει ἐκεῖ μονήρης, ἀφανής, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς

καλυπτομένους ὑπὸ τῆς ἀορίστου ὁμίχλης τῶν δακρύων.

Περὶ αὐτόν, ἐντὸς τῆς ἀπαστραπτούσης αἰθούσης, βλέπει τὸ φῶς τῶν πολυφῶτων ἀντανακλόμενον ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν κρυστάλλων τῶν ἐνετικῶν κατόπτρων, ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῶν τραπεζίων, ἐπὶ τῶν ἐξαίσίων τιμαλφῶν κοσμημάτων, τῶν προσηρμοσμένων εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν γυναικῶν. Περὶ αὐτὸν περιπίπτανται συγκεχυμένοι ὑπερφυσικαὶ γοητεῖαι. Ὁ θορυβώδης ἤχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἐκμηδενίζει πάντα θόρυβον συνδιαλέξεων, πάντα ψίθυρον φωνῶν. Μεγάλοι ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσιν αὐτὸν λαθραίως, σάρκες σφριγῶσαι ὑπάρχουσι πέριξ αὐτοῦ, σώματα ραδιναὶ καὶ εὐλύγιστα, ἐν χαύνῳ στάσει, προκαλοῦντα τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐναγκαλισμῶν καὶ τῶν φρικιάσεων τῆς θριαμβεύουσας ἡδυπαθείας. Ἐκ τοῦ μεθυστικοῦ ἐκείνου πίνακος ἔν δὲν λείπει ἐν τούτοις, ἐκεῖνο οὐτινος αὐτὸς ἀναμένει τὴν ἔλευσιν μετὰ τινος τρόμου.

Διότι ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος ἡ Λευκὴ δὲν ἐφάνη, ἡ Λευκὴ, τὸ λατρευτὸν πλάσμα, ἡ τόσον ὠραία, ἡ τόσον προσφιλέτης, ὥστε νὰ διαφύγῃ πᾶσαν ἐπίγειον σύγκρισιν. Ποῦ εἶνε; τί κάμνει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; Χάριν αὐτοῦ, εἶπον, διωργανώθη ἡ ἐορτή. Πάντες τὸν ἐχαιρέτισαν, πάντες ἀπηύθυνον αὐτῷ εὐμενῆ τινα λόγον. Αἱ γυναῖκες ἐπεδαψίλευσαν αὐτῷ τὰ μειδιάματά των, οἱ ἄνδρες τὰ φθονερά των φιλοφρονήματα. Περιβεβλημένος τὴν εὐγενῆ καὶ αὐστηρὰν στολὴν του διήλθε διὰ τῆς αἰθούσης ὡς θριαμβεύων κατακτητής. Κεκμηκῶς δὲ καὶ καταβεβλημένος ἐκ τῆς παραφορᾶς ἐκείνης τοῦ πυρετοῦ μετέβη πρὸς τὴν παράμερον ἐκείνην γωνίαν ἐπιζητῶν τὴν δρόσον, ἧς εἶχεν ἀνάγκη τὸ πνεῦμά του μάλλον ἢ τὸ φλέγον μέτωπόν του.

Ἡ Λευκὴ; ποῦ εἶνε ἡ Λευκὴ; Θὰ φανῇ ἄρα γε μετ' ὀλίγον; Ὁ Φριδερίκος τρέμει ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ.

— Ἔστω! Τότε λοιπὸν δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον, ἀπλούστατα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηχοῦσιν ἀκόμη ἐντὸς τοῦ κεκμηκότος ἐγκεφάλου του. Βεβαίως θὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα εὐειδοῦς τινος νέου, ὑπερηφάνου, διότι ὁδηγεῖ τὴν ἐξαίσιον ἐκείνην καλλονήν, ἧς ἡ φήμη ἐξαπλοῦται ἀπὸ Καννῶν μέχρι Βιντεμίλλης. Θὰ διέλθῃ ἀναμέσον τῶν ὁμίλων καὶ μόλις ἀντηχήσῃ ὁ ρυθμὸς στρόβιλου τινός τοῦ Στράους ἢ τοῦ Μετρά θὰ περάσῃ ἔμπροσθέν του μεμεθυσμένη, χαύνη, κλίνουσα ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐρωτευμένου χορευτοῦ τῆς. «Δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον». Βέβαια, ὁμοῦ δὲν θὰ χορεύσωσιν ἄλλ' ἐκείνην τίς θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ χορεύσῃ; Διὰ τί ν' ἀπαρνηθῇ τὴν μαγεῖαν, τὴν παραφορὰν τὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος συνεθέντος ἐκείνου ρυθμοῦ;

Ἴδου ἐν τούτοις ἀκούονται φωναί. Ἡ ὀρχήστρα σιγᾷ ἀφίνουσα εἰς τοὺς χορευτὰς τὸν ἐπαρκῆ καιρὸν ὅπως ἀναπνεύσωσιν. Ὁ Φριδερίκος ἀνεσκήρτησεν. Ἐνόμισεν

ὅτι ψίθυρός τις ἠγέρθη εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν αἰθουσῶν. Ὁ ψίθυρος αὐξάνει καὶ διαδίδεται. Τὸ οὖς τοῦ νέου, συνεισισμένου καὶ εἰς τὰς μάλλον ἐπιλέπτους ἀποχρώσεις τοῦ ἤχου, διακρίνει τὸν κρότον τὸν προερχόμενον ἐκ θαυμαστικῶν ἐπιφωνημάτων. Ἡ καρδιά του πάλαι βιαίως. Θεέ μου! Τί ἄρα γε συμβαίνει; Αἱ φωναὶ πλησιαζοῦν. Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὸν ἀκατάπαυστον θόρυβον πλήθους συνοδεύοντος βασιλίσσαν τινα. Ἦδη οἱ ὁμιλοὶ διέρχονται πολυαριθμότεροι ἔμπροσθέν του, πυκνότεροι, ἐπιρριπτόντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν σκιάν των. Προησθάνθη καὶ ἐμάντευσε τί συμβαίνει. Εἶνε ἐκείνη!

Ναί, ἐκείνη ἰδοὺ αὐτὴ! Ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκολουθίας τῶν κολάκων τῆς. Ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐνσάρκωσιν ὀπτασίας ὁνείρου. Τὸν ἀναζητεῖ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

Ἡ καρδιά τοῦ Φριδερίκου δὲν πάλαι πλέον. Μηχανικῶς ἐγείρεται πορευόμενος πρὸς συνάντησίν της. Χωρὶς δὲ νὰ τὴν βλέπῃ, διότι φρικίαις σφοδρὰ κλονίζει τὸ σῶμά του καὶ ἀχλὺς σκέπει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀκούει φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ:

— Λοιπὸν, κύριε Πλεμόν, εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν γνωρίζετε νὰ χορεύητε τὸν στρόβιλον;

Τὴν φωνὴν ταύτην γινώσκει καλῶς ὁ Φριδερίκος καὶ ὅμως νομίζει ὅτι τὴν ἀκούει διὰ πρώτην φοράν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ὀρχήστρα ἐκτελεῖ τὸ προανάκρουσμα. Μικρὰ χειροκροτοφόρος χεὶρ ἀναζητεῖ τὴν ιδιὴν του, ἑτέρα χεὶρ ἀποτίθεται ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος του καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος αἰσθάνεται τὸ γλυκὺ βάρος, τὴν γλυκεῖαν χλιαρότητα τοῦ θώρακος της. Ἐτελείωσεν! Ὁ στρόβιλος πληροῖ τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τοῦ ἱλίγγου του. Ἐν τῇ μυστηριώδει δὲ περιπλοκῇ των τὰ δύο ἐκεῖνα νέα καὶ ὠραία ὄντα ἄλλην δὲν ἔχουσι συνειδήσιν εἰμὴ τοῦ ἔρωτος, τοῦ παραφέροντος αὐτοὺς ἐξάλλους εἰς τὸν οὐρανόν...

Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας. Βραδέως τὸ πλῆθος ἀραιοῦται. Ὁ Πλεμόν ἀπεσύρθη καὶ αὖθις εἰς τὴν σκιερὰν γωνίαν, ἐξ ἧς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ πλέον. Ἐμεινε κρατῶν τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ βλέπων μακρόθεν σπινθηροβολοῦσαν τὴν Μεσόγειον ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ φωτός τὰ καταπίπτοντα ἐκ τοῦ στερεώματος. Ἄλλως τε τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεφάνη. Ἐνόησεν ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη τῆς μέθης ἤρκει εἰς τὸν φιλοξενούμενόν της. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔμελλε νὰ ἔχῃ ἐπαύριον καὶ τοιαύτην μάλιστα, ὥστε ὁ ἥλιος θὰ ἐφάνετο πένθιμος καὶ τὸ κυανοῦν στερέωμα, τὸ ἀγλαίσθεν ὑπὸ νυκτερινῶν ὀπτασιῶν, θὰ ἐφάνετο ζοφερόν ὡς πένθιμος μανδύς.

Καθόσον σκέπτεται, καθόσον ὁ λυγρὸς του καθίσταται εὐκρινέστερος ὁ Φριδερίκος αἰσθάνεται ὅτι λυγροὶ σὺν αὐτῷ, ρεῖονται εἰς τὸ στήθος του. Πνίγεται θέλει νὰ κλαύσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖ, ἔμπροσθέν.